

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Korzo 13

Poslovni broj: 10 UsI-1192/15-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Danici Vučinić, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Sanje Misirača, u upravnom sporu tužitelja Davora Šarića, iz Rijeke, Ante Pilepića 1, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupan po službenim osobama,

uz sudjelovanje zainteresirane osobe

u postupku, sa sjedištem u , zastupane po ovjerenom punomoćnici , radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 5. lipnja 2017.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja radi poništenja rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-07/13-01/78, URBROJ: 376-04-15-20 od 27. svibnja 2015.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika UP/I-344-07/13-01/78, URBROJ: 376-04-15-20 od 27. svibnja 2015., utvrđeno je da su trgovačka društva , u postupku prijenosa brojeva i korisnika iz mreže trgovačkog društva , u mrežu trgovačkog društva , postupila protivno odredbama Pravilnika o prenosivosti broja, točkom II. izreke rješenja naloženo je trgovačkom društvu da postupi po zahtjevi za prijenos navedenih brojeva korisnika .

od 29. travnja 2013. i u roku od 24 sata izvrši prijenos navedenih brojeva u mrežu trgovačkog društva , dok je točkom III. izreke rješenja naloženo trgovačkom društvu da isplati korisniku naknadu radi nepravovremenog prijenosa broja u iznosu od 7.200,00 kuna.

Tužitelj je ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost rješenja tuženika i navodi kako tuženik u svom rješenju izostavlja Pravilnik o prenosivosti broja „NN“ 100/12. jedini koji spominje sudska presuda i da navedeni Pravilnik izostavlja čak i kad citira pravna shvaćanja i primjedbe Upravnog suda iz presude objavljene 27. ožujka 2015., te u bitnome navodi da je spomenuti Pravilnik vrijedio 2013., u trenutku predaje zahtjeva za prijenos navedena dva broja kao i u vrijeme predaje tužbe i putem objavljivanja presude Upravnog suda iz ožujka 2015., da je Pravilnik vrijedio i u trenutku kad je HAKOM-ov inspektor započeo novi postupak, početak travnja 2015., ali da je potom grubo prekršio odredbe spomenutog podzakonskog akta jer nije poštivao odredbe članka 19. stavak 4. i 5.

Pravilnika o prenosivosti broja „NN“ 100/12. u kojem da stoji da je inspektor po hitnom postupku dužan utvrditi da li je došlo do neopravdane odgode prijenosa broja i u najkraćem mogućem roku naložiti prijenos. da HAKOM-ov inspektor u dostavljenom rješenju opširno citira očitovanja i dok njegove svodi na jednu rečenicu i propušta navesti da je tražio primjenu Pravilnika „NN“ 100/12. isplatu odštete i zateznih kamata za svih 755 dana. Nadalje navodi da se pobijano rješenje tuženika u potpunosti kosi s pozitivnim propisima i primjenom materijalnog prava. da je inspektor odredio limitiranu naknadu za kašnjenje brojeva u iznosu od 7.200,00 kuna, držeći se odredbi Pravilnika o prenosivosti broja „NN“ 24/15 koji je stupio na snagu više od mjesec dana nakon presude Upravnog suda, što da je protuustavno jer da članak 90. Ustava zabranjuje povratno djelovanje propisa i imajući u vidu da je zahtjeve za prijenos predmetnih brojeva predao u travnju 2013. za vrijeme važenja tadašnjeg Pravilnika o prenosivosti broja 100/12, te da se ne može prihvatiti HAKOM-ova odluka o primjeni novog Pravilnika o prenosivosti broja „NN“ 24/15. a na navode tuženika kako je u tijeku trajanja predmetnog postupka stupio na snagu novi Pravilnik o prenosivosti broja „NN“ 24/15, koji prijelaznim završnim odredbama nije predvodio obvezu dovršavanja započetih postupaka prema odredbama do tada važećeg Pravilnika, a postupak prijenosa da je još uvijek u tijeku, da se dosuđuje odšteta u skladu s novim Pravilnikom, poziva se na mišljenje stručnjakinje za upravno pravo u Ministarstvu uprave i, koja naglašava da HAKOM-ov Pravilnik nema pravo propisivati postupovna pitanja i citira članak 3. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku. Nadalje se poziva i na stav

sa Pravnog fakulteta u Rijeci i navodi kako je Visoki upravni sud zauzeo shvaćanje kako se u takvim slučajevima treba primijeniti propis koji je bio na snazi u trenutku pokretanja upravnog postupka i zauzimajući to shvaćanje, da se Upravni sud rukovodio ustavnom odredbom kojom je zabranjeno povratno djelovanje podzakonskih propisa je primjena novog propisa na postupak koji je započet prije njegova stupanja na snagu može značiti povratno djelovanje tog propisa. s obzirom na to da se on tada primjenjuje na slučaj koji je nastao prije njegovog stupanja na snagu, te da je na istom shvaćanju primjene materijalnih propisa inzistirao Ustavni sud Republike Hrvatske i navodi kako nije jasno zašto bi stranka trebala trpjeti štetne posljedice i materijalnu štetu samo zato što tijelo nije obavilo svoju zakonsku dužnost i predmet riješilo kasnije umjesto da je to učinilo što je ranije moguće. U nastavku tužitelj iznosi povijest događaja oko prijenosa predmetnih brojeva i zaključuje da su inspektori imali obvezu, nakon kršenja Pravilnika, po hitnom postupku narediti prijenos brojeva što su odbili i prčinili mu veliku štetu jer da se u zadnjem slučaju čekalo stupanje novog Pravilnika i nije poštovan Pravilnik naveden u presudi Upravnog suda.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako smatra da je ista neosnovana navodeći kako se suština tužiteljevog prigovora odnosi na navodnu retroaktivnu primjenu po odredbi članka 23. Pravilnika iz 2015. na njegov slučaj, te isto citira i ističe da u ovom slučaju nije primjenjivo pravno shvaćanje prema kojim se trenutak podnošenja zahtjeva uzima kao mjerodavan za ocjenu primjene materijalnog propisa. da tužitelj nije mogao imati legitimno očekivanje da će ostvariti pravo na naknadu za nepravovremeni prijenos broja u neograničenom iznosu i pravno shvaćanje na koje se poziva tužitelj, da se zasniva na koncepciji upravnog postupka u kojem tijelo javne vlasti odlučuje o pravu stranke koja podnosi zahtjev i da se u pravilu radi o jednostranačkim postupcima u kojima pravno tijelo utvrđuje da li je stranka u trenutku donošenja urednog zahtjeva ispunila uvjete za priznanje nekog prava i u takvim okolnostima da je razumno objašnjenje da stranka koja je podnijela uredan zahtjev ne smije snositi štetne posljedice izmjene propisa za vrijeme trajanja postupka, te se poziva i na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Uzz-2/08od 25. veljače 2009. i navodi pa čak i da se prihvati utemeljenost pravnog stajališta na koje se poziva tužitelj da se ono ne može primijeniti u postupcima gdje postoje stranke sa

suprotnim interesima u kojim slučajevima priznavanje prava jedne strane znači gubitak prava za drugu stranu i prema tome da javnopravno tijelo ne može primijeniti propis koji je povoljniji samo za jednu stranku u postupku, već da mora primijeniti važeći propis, neovisno o trenutku u kojem je zahtjev podnesen. Nadalje navodi kako je u ovom slučaju potrebno ispitati može li se tužiteljevo očekivanje smatrati legitimnim odnosno zakonitim i u širem smislu zakonitost da ne podrazumijeva ne samo striktnu primjenu zakona i propisa, već i uvažavanje smisla i razloga postojanja propisa, a osobito primjenu propisa sukladnu načelu razmjernosti, a za provedbu načela razmjernosti da se u svakom konkretnom slučaju mora utvrditi razumna veza između sredstva koje se koristi i cilja koji treba postići i primjena načela razmjernosti zahtjeva da bude očigledno kako će mjera koja se određuje ostvariti cilj te da teret koji se nameće određenom pojedincu bude u skladu s javnim interesom, da naknada za pravovremeni prijenos broja ima i svoj temelj o važećem pravu u EU (članak 30. stavak 4. Direktive o univerzalnoj usluzi broj 2002/22/EZ, izmijenjena i dopunjena Direktivom 2009/136/EZ) i sukladno načelu razmjernosti. javni interes koji se štiti ovom mjerom jest olakšavanje promjene operatora, čime se postižu dinamična tržišna natjecanja i naknada za nepravovremeni prijenos broja mora predstavljati iznos koji je u razumnom odnosu sa štetom koju je podnositelj zahtjeva za prijenos broja mogao pretrpjeti zbog zakašnjelog ili neželjenog prijenosa broja, ali cilj ove odredbe da podnositelj dobije naknadu koja daleko premašuje svaki razumni iznos koji bi se mogao povezati s poteškoćama vezanim za prijenos broja i u tom smislu da je Pravilnik iz 2012. bio manjkav jer nije uzeo u obzir mogućnost zlouporabe tog prava u vidu uzastopnog podnošenja velikog broja zahtjeva za prijenos broja, samo u cilju ostvarenja prava na naknadu, da navedeni Pravilnik nije uzeo u obzir situaciju koja se dogodila u tužiteljevom slučaju, gdje je prijenos broja odgođen sve do sudske odluke o pravnoj utemeljenosti jednog od razloga za odbijanje prijenosa broja i zbog ove manjkavosti propisa, da tužitelj kao niti drugi korisnici ne mogu smatrati da imaju „legitimno očekivanje“ isplate neograničenog iznosa naknade i kad bi to bilo moguće, da bi značilo da pravni poredak priznaje postojanje prava koje je duboko suprotno smislu, cilju i svrsi propisa na kojem se određeno pravo zasniva i konkretno u ovom slučaju da se radi o prijenosu dva broja iz jedne pokretne mreže u drugu, da tužitelj niti jedan od tih brojeva nije koristio, da nije imao bilo kakav poseban interes zadržati te brojeve, niti je u postupku učinio vjerojatnim da mu je zbog nepravovremenog prijenosa nastala bilo kakva stvarna šteta i da je zbog toga ovaj slučaj bitno različit od slučajeva primjene novog propisa u postupcima izdavanja lokacijskih ili građevinskih dozvola, u kojima je zauzeto stajalište da je za ocjenu zahtjeva mjerodavan propis koji je bio na snazi u trenutku podnošenja zahtjeva i imajući u vidu navedeno, ističe da se prilikom ocjene navodne retroaktivnosti primjene Pravilnika iz 2015. ne može smatrati kako je tužitelj imao legitimno očekivanje da će ostvariti pravo na isplatu naknade za nepravovremeni prijenos broja u neograničenom iznosu jer da takvo očekivanje nema uporište u cilju i svrsi propisa i suprotno je načelu razmjernosti. U odnosu na ostale tužbene zahtjeve koji se odnose na duljinu postupka prijenosa broja te duljinu postupka nakon donošenja presude Suda, smatra kako duljina postupka prijenosa broja, koja je u prvom redu posljedica trajanja sudskog postupka kojeg je tužitelj pokrenuo nije relevantan za ocjenu osnovanosti tužbe, a pogreške koje su počinjene u prvom inspekcijskom rješenju da su sankcionirane u presudi naslovnog suda i u ponovljenom postupku da je inspektor postupio sukladno pravnim shvaćanjima naslovnog Suda.

Tužitelj je ovom Sudu 13. listopada 2015. dostavio podnesak kojim dopunjava tužbu dostavljajući očitovanje Ministarstva uprave za koje navodi da je Ministarstvo potvrdilo da se HAKOM u novom rješenju, nakon što je Upravni sud u cijelosti poništio prethodno, nije smjelo pozivati na činjenicu što novi Pravilnik nije propisao obvezu završavanja započetih

postupaka po starom i da utvrđeno da samo Zakon, i to u rijetkim slučajevima, može propisivati retroaktivnu primjenu propisa.

Tužitelj je 6. prosinca 2016. dostavio podnesak kojim dopunjava svoju tužbu i prilaže sporedni zahtjev vezan uz isplatu zateznih kamata, pozivajući se na Ustavni sud Republike Hrvatske.

Tužitelj je ovom Sudu 6. prosinca 2016. dostavio podnesak kojim se očituje na tuženikov odgovor na tužbu u kojemu navodi da je naknada propisana Pravilnikom o prenosivosti broja „NN“ 100/12 i da je svima isplaćena za nepravovremeni prijenos broja i to od dogovorenog dana do dana kada je prijenos doista i ostvaren i da tako mora biti u njegovom slučaju, a osobito kada se zna da je to naložio Upravni sud u Rijeci i precizno naglasio da mora biti izračunato u skladu s člankom 23. stavak 1. Pravilnika o prenosivosti broja „NN“ 100/12, te se osvrće i na spominjanje i ponašanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske i pri retroaktivnoj primjeni Pravilnika o izdavanju građevinske dozvole te naglašava da prijenos broja telekomunikacijskih operator ako je korisnik poštovao Pravilnik, uvijek se mora odobriti a da se građevinska dozvola ne mora uvijek izdati, te se zatim poziva na visinu naknade zbog kašnjenja u prijenosu njegova dva broja i ponovno da se poziva na presudo ovog Suda gdje se naknadna za nepravovremeni prijenos broja ima izračunati u skladu s člankom 23. stavak 1. Pravilnika o prenosivosti broja „NN“ 100/12, te navodi kako je neistina da se nije služio niti jednim od ta dva broja. Nadalje se poziva da je prekršen članak 90. Ustava Republike Hrvatske, kao i članak 14. Ustava Republike Hrvatske i u nastavku ponavlja navode iz tužbe i kasnijih podnesaka i očitovanja, te 18. travnja 2017. ponovno dostavlja Sudu svoje očitovanje nakon dopune tužbe i poziva se i na presudu Visokog upravnog suda pod poslovnim brojem Usž-3083/16-2 objavljenoj 14. prosinca 2016. koji je potvrdio da se zateznim kamatama u upravnom postupku može odlučivati ako je to potraživanje povezano s glavnim zahtjevom, tj. ako se zatezne kamate ostvaruju kao sporedni zahtjev, koji sporedni zahtjev je i dostavio kroz dopunu tužbe.

U ovom upravnom sporu održano je ročište 29. svibnja 2017. u prisutnosti tužitelja, tuženika i zainteresirane osobe ..., a u odsutnosti uredno pozvane zainteresirane osobe ..., te je strankama u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta: ZUS), dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka, te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Tužitelj je ustrajao kod svih navoda iz tužbe i tužbenog zahtjeva, te ističe jedinstvenu pojavu u povijesti upravnih sporova u RH i da javnopravno tijelo nakon izgubljenog upravnog spora nije primijenilo niti jedan članak iz pravomoćne presude, te stoga predlaže da Upravni sud u Rijeci na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a usvoji tužbu poništi HAKOM-ovo rješenje na kojemu se javnopravno tijelo oglušilo na striktnu uputu da poštuju Pravilnik o prenosivosti broja „NN“ 100/12 i napominje da nije kriv za kašnjenje, da je više puta molio da se omogući prijenos, ali da je bio prijezirno odbijen, budući da su brojevi iz ... prebačeni tek nakon 755 dana (umjesto 7. svibnja 2013.), dogodilo se to tek 1. lipnja 2015.

Navodi kako naknada nije izračunata u skladu s uputom iz pravomoćne presude, da je ... isplatio 7.200,00 kuna, što da je paušalni iznos i potpuno u neskladu s uputom iz pravomoćne presude koja striktno navodi da se pri izračunu naknade tuženik mora pridržavati Pravilnika „NN“ 100/12 i da se tom iznosu trebaju pribrojiti kamate koje teku na svaki dospjeli dnevni iznos (480.00 kuna za oba broja), a operator će ih obračunati po HNB eskontnoj stopi koja je vrijedila zadnjega dana polugodišta što je prethodilo tekućem polugodištu, te naglašava da Ustav RH ne dopušta retroaktivnu primjenu podzakonskih akata, što da je naglašeno u očitovanju Ministarstva uprave, kao i da Pravilnici ne mogu propisivati hoće li se započeti postupci završiti prema starom ili novom Pravilniku. Navodi kako su

tuženikovi predstavnici svjesni spomenutih činjenica, ali da to ne žele ni pod koju cijenu priznati i da su to napravili u odgovoru na tužbu (133/16) u identičnom slučaju prijenosa broja (stranica 2, zadnji odlomak) i da tuženik poručuje da novi Pravilnik više ne omogućava operatoru prosudbu je li naplatni poziv obveza pri aktiviranju broja u mreži te da se u slučaju identičnoga prijenosa gleda stari Pravilnik, te navodi da nije sada bitno što operator nikada nije imao pravo prosuđivanja je li poziv naplaćen ili nije što je potvrđeno i pravomoćnom presudom, nego da treba naglasiti da je regulator takvim stavom potvrdio da se u slučaju prijenosa broja primjenjuje stari pravilnik, to jest onaj koji je vrijedio u vrijeme nezakonitoga onemogućavanja prijenosa.

Službena osoba tuženika je ostala u cijelosti kod svog odgovora na tužbu u kojem da su detaljno objašnjeni razlozi zbog kojih je u ovom predmetu trebalo primijeniti odredbu članka 23. i tako izmijenjena 2015., a posebice ističe da je detaljno objašnjeno zašto se u ovom predmetu ne radi o retroaktivnoj primjeni propisa, zašto praksa na koju se tužitelj pozivao u svojoj tužbi nije mjerodavna za ovaj slučaj i naposljetku zbog čega tužitelj ne može imati legitimno očekivanje da će ostvariti neograničeno pravo na naknadu, jer to očekivanje predstavlja očiglednu zlouporabu prava. U odnosu na navode tužitelja sa rasprave tuženik ističe da je u cijelosti postupio po pravomoćnoj presudi naslovnog suda što je potvrđeno rješenjem ovog suda povodom tužiteljeva zahtjeva za izvršenjem presude. U odnosu na tužiteljev zahtjev za isplatom kamate tuženik je istaknuo kako se radi o građanskopravnom zahtjevu o kojem se ne može odlučivati u postupku prijenosa broja, te dodatno ističe kako tužitelj ne može tražiti kamate za vrijeme trajanja kašnjenja u postupku prijenosa broja jer je to kašnjenje pokriveno minusom naknade, pa da bi se u tom slučaju radilo o dvostrukoj penalizaciji. U odnosu na navod tužitelja u kojima se citiraju navodi tuženika iz drugog predmeta koji se vodi pred naslovnim sudom, tuženik ističe kako ti navodi nisu relevantni za ovaj predmet i za pravnu situaciju tužitelja. U svom odgovoru na tužbu koji tužitelj spominje, navodi kako je tuženik nastojao objasniti zašto je postupanje inspektora 2014., a u pogledu pitanja trenutka aktivacije Sim kartice, bilo ispravno prema propisima koji su u tom trenutku bili na snazi, ali da to međutim nema nikakve veze s pitanjem primijene odredbe kojom se ograničava maksimalni iznos koji se može dodijeliti u slučaju kašnjenja zbog prijenosa broja, a koje ograničenje je potrebno upravo da bi se spriječile zlouporabe koje nastoji postići tužitelj. Nadalje u odnosu na navode tužitelja iz podneska od 6. prosinca 2016., tuženik smatra potrebnim istaknuti da slučajevi koje spominje tužitelj (korisnik iz Hercegovca, korisnik iz Ivanovca) nisu identični s njegovim slučajem jer u tim slučajevima postupak prijenosa broja dovršen prije stupanja na snagu pravilnika iz 2015.

Opunomoćenica zainteresirane osobe je navela kako je nesporno da je Tele2 postupio po odluci tuženika, da je tužitelju isplatio naknadu zbog nepravovremenog prijenosa broja u iznosu od 7.200,00 kuna za koju smatra da je pravična i zakonita, te da se ovdje u stvari radi o nekoj naknadi štete tužitelju, koja je određena razmjerna stvarnoj šteti, koja šteta da se mogla i umanjiti da je tužitelj podnio novi zahtjev za prijenos broja, te da obveza operatora za isplatu naknade za kašnjenje ne može proizlaziti za vrijeme trajanja inspekcijskih nadzora i trajanja sudskog postupka, te da bi isplata svakog iznosa iznad 7.200,00 kuna predstavljala neosnovano bogaćenje spram strane tužitelja.

Tužitelj je naglasio da se tuženik niti ni nakon opetovanih tužiteljevih upita ne želi nedvosmisleno očitovati je li u pravomoćnoj presudi (drugi odlomak na stranici 9), Upravni sud nedvosmisleno poručio da se tuženik pri donošenju novog rješenja mora pridržavati Pravilnika „NN“ 100/12, te ističe da je neprihvatljiva tuženikova teza da bi pravo na naknadu u inom iznosu predstavljalo zloupotrebu prava jer je on jedini korisnik kojemu to pravo u povijesti prijenosa brojeva u RH nije priznato. Navodi kako ga se optužuje za zloupotrebu iako se dobro zna da je barem 10 puta tražio da mu se prenese broj davno prije donošenja

pravomoćne presude i jedini je sudionik ove trakavice koji ni u jednom koraku nije prekršio zakonske i podzakonske akte vezane za telekomunikacije. Navodi da ne stoji navod da je Upravni sud poručio da je tuženik u cijelosti primijenio novu presudu jer, kao što je to već naveo, da se nisu se pridržavali ni jednog članka. Tužitelj ističe protivljenje stavu zainteresirane strane koja tvrdi da nema obvezu isplate naknade od prvoga do zadnjega dana roka kašnjenja, što da nije točno jer su svi operatori baš na taj način isplaćivali naknade u slučajevima prijenosa broja i da stoga ne može prihvatiti da bude diskriminiran i da ga se nakon što je dokazao da je jedini se u potpunosti držao svih pravila, biti oštećen na temelju paušalne tvrdnje da bi isplata naknade od prvog do zadnjeg dana predstavljala zloupotrebu, te da su te tvrdnje tuženik i zainteresirana strana mogli iznositi za vrijeme prethodnoga upravnoga spora, ali da se nisu pojavili ni na ročištu, a kamoli na izricanju presude i da je istodobno tuženik odbijao, ne samo narediti prijenos broja nego i postići kompromis s tužiteljem koji je bio spreman svakoga trenutka na takvo rješenje. Tužitelj se ne slaže s tvrdnjom da je naknada za kašnjenje zapravo naknada štete jer da se ovdje radi o prevenciji koja upozorava operatore da ne ometaju slobodno tržišnu utakmicu u RH i besmislenim odugovlačenjem sprečavaju korisnike da prijeđu u drugu mrežu koja nudi povoljnije uvjete, te da ne stoji da se u naknadu ne može uračunati vrijeme koje je potrošeno zbog sudske postupka jer da je dokazano da su zainteresirane strane i tuženik više puta prekršili zakonske i podzakonske propise i da se najprije pozivaju na zakonske i podzakonske akte, ustrajavaju na nelogičnostima koje tužitelj kao praktični korisnik više operatora u EU nikada nije mogao prihvatiti, a potom kada svi njegovi argumenti padaju u vodu da se onda pozivaju na neosnovano bogaćenje, iako su svojim tvrdokornim stavovima u dvama upravnim sporovima tomu sami pridonijeli i sve okrenuli do besvijesti.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravih pitanja ovaj Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Među strankama nije sporno da je u postupku prijenosa brojeva i korisnika , ovdje tužitelja, iz mreže trgovačkog društva u mrežu trgovačkog društva , utvrđeno kako su oba trgovačka društva postupila protivno odredbama Pravilnika o prenosivosti broja, kao što nije sporno da je tužitelju određena naknada radi nepravovremenog prijenosa broja, već je sporno da li je spomenuta naknada izvršena pravilnom primjenom materijalnog prava i da li tužitelj ima pravo na sporedni zahtjev vezan za isplatu zateznih kamata.

Osporavano rješenje tuženika donijeto je u ponovljenom postupku inspekcijskog nadzora, sukladno presudi ovog Suda pod poslovnim brojem: 3 Usl-1761/13 od 27. ožujka 2015., radi utvrđivanja ispravnosti postupanja operatora (ovdje zainteresiranih osoba) u postupku prijenosa gore navedenih korisničkih brojeva, te je novim rješenjem tuženika utvrđeno da su operatori postupili suprotno odredbama Pravilnika o prenosivosti broja i naložio istim da u roku od 24 sata izvrši prijenos brojeva u mrežu trgovačkog društva Hrvatski Telekom d. d., te je određena i naknada radi nepravovremenog prijenosa broja.

Tužitelj osporava primjenu Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“ broj: 24/15, u nastavku teksta: Pravilnik), smatrajući da je prilikom određivanja naknade trebalo primijeniti Pravilnik o prenosivosti broja („Narodne novine“ broj: 100/12), pozivajući se na odredbe članka 14. i 90. Ustava Republike Hrvatske, kao i na odluke Ustavnog suda i prethodno spomenutu odluku ovog Suda, te smatra da je primjenom Pravilnika „NN“ 24/15. povrijeđeno pravo na zabranu retroaktivnosti zajamčeno Ustavom.

U trenutku tužiteljeva zahtjeva za prijenos brojeva, na snazi je bio Pravilnik „NN“ 100/12, ali kako je za vrijeme trajanja predmetnog postupka stupio na snagu Pravilnik o prenosivosti broja „NN“ 24/15, koji u prijelaznim i završnim odredbama nije predvidio obvezu dovršavanja započetih postupaka prema odredbama do tada važećeg Pravilnika „NN..

100/12, a postupak prijenosa brojeva je bio još uvijek u tijeku, tuženik je odredio naknadu za nepravovremeni prijenos brojeva prema novom Pravilniku (NN 24/15), prema kojem Pravilniku je i određeno da se izvrši prijenos brojeva iz jedne mreže u drugu.

Točno je da je odredbom članka 90. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske propisano da zakoni i drugi propisi državnih tijela i tijela koja imaju javne ovlasti ne mogu imati povratno djelovanje, dok je stavkom 5. istog članka propisano da iz posebno opravdanih razloga samo pojedine odredbe mogu imati povratno djelovanje. Međutim, vezano uz zabranu povratnog djelovanja propisa, moraju se uzeti i tzv. legitimna očekivanja koji pojam se javlja uz promjenu propisa i stoga bi trebalo razjasniti da li je moguće primijeniti novi propis na situaciju koja je započela prije njegova stupanja snagu, ali nije dovršena. U konkretnom slučaju radi se o situaciji da je tuženik naložio operatoru da izvrši prijenos brojeva u danom roku, međutim, time sam postupak prijenosa brojeva nije još uvijek dovršen i ne radi se o stečenom pravu za koje bi vrijedilo pravilo o zabrani retroaktivnosti. Obzirom da u prijelaznim i završnim odredbama Pravilnika „NN“ 24/15, nije propisano da će se započeti postupci dovršiti prema do tada važećem Pravilniku, stari propis bi se eventualno mogao primijeniti prema spomenutom načelu legitimnih očekivanja i tada treba utvrditi da li je došlo do povratnog djelovanja propisa. Sud je mišljenja da u konkretnom slučaju nije došlo do retroaktivne primjene propisa, ne radi se o stečenom pravu, tužitelj je imao razumnu osnovu da će se izvršiti prijenos njegovih brojeva u drugu mrežu, što je i ostvareno, te samom izmjenom Pravilnika nije povrijeđeno subjektivno pravo stranke.

Što se tiče naknade za nepravovremeni prijenos brojeva, ista je isplaćena prema odredbama Pravilnika „NN“ 24/15, koji odredbama članka 23. propisuje da podnositelj Zahtjeva za prijenos broja ima pravo, u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, na naknadu u iznosu od 10,00 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja, za jedan broj. Iznos naknade se obračunava za najviše petnaest (15) dana nepravovremenog prijenosa broja. Iznos naknade u slučaju nepravovremenog prijenosa za više brojeva na jednom Zahtjevu za prijenos broja može biti najviše deseterostruko veći od maksimalnog iznosa naknade za nepravovremeni prijenos jednog broja.

I kod isplate spomenute naknade, Sud smatra da nije došlo do retroaktivne primjene propisa iz istih razloga koji su već naprijed navedeni, te napominje da je prilikom donošenja odluke tuženika još uvijek bio u tijeku prijenos brojeva i da je pravilno primijenjen Pravilnik „NN“ 24/15). Pritom treba uzeti u obzir i načelo razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa, sukladno članku 6. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 47/09. u nastavku teksta: ZUP). Dakle, riječ je o ravnoteži zakonskog ograničenja temeljnih ljudskih prava i sloboda, u odnosu prema „težini“ i značenju javnog interesa. Tužitelj je prilikom podnošenja zahtjeva za prijenos brojeva iz jedne mreže u drugu, imao svoje legitimno očekivanje da će ostvariti svoje pravo primjenom tada važećih propisa, koje pravo je on ostvario i primjenom novog Pravilnika „NN“ 24/15“, ali ovaj Sud smatra da se njegova legitimna očekivanja u tom trenutku nisu odnosila na ostvarenje prava na naknadu zbog nepravovremenog prijenosa broja, iz čega proizlazi da je tužitelj imao pravo zahtijevati da se odluči o njegovu zahtjevu da se izvrši prijenos njegovih brojeva iz mreže jednog operatora u mrežu drugog operatora, koje pravo je i ostvario.

Dakle, navedeno tužiteljevo očekivanje vezano za prijenos brojeva, bilo je legitimno, razumno i zasnovano na pravu i u pravu je tuženik kada navodi da se sudska praksa Ustavnog suda i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske odnosi na slučajeve vezane za izdavanje građevinske odnosno lokacijske dozvole, gdje stranke imaju svoja legitimna očekivanja da se situacija u kojoj su podnijeli zahtjeve neće izmijeniti na njihovu štetu. U pravu je tuženik kada navodi da u ovom slučaju treba uzeti u obzir i primjenu načela razmjernosti, koje podrazumijeva da se u svakom konkretnom slučaju mora utvrditi razumna veza između

sredstva koje se koristi i cilja koji treba postići, te zahtjeva da bude očigledno kako će mjera koja se određuje ostvariti cilj i da teret koji se nameće određenom pojedincu bude u skladu s javnim interesom. Stoga, ovaj Sud smatra da je tužitelj ostvario svoj cilj, da mu je zbog nepravovremenog prijenosa brojeva dosuđena odgovarajuća naknada, za koju Sud smatra da je pravična i zakonita, uzimajući u obzir da tužitelj nije učinio vjerojatnim da mu je zbog nepravovremenog prijenosa broja nastala bilo kakva šteta.

Tužiteljevi prigovori koji se odnose na neravnomjerno sankcioniranje „krivca“ zbog nepravovremenog prijenosa broja, nemaju utjecaja na rješavanje ove upravne stvari obzirom da takvo sankcioniranje zakonskim odredbama nije niti propisano.

U odnosu na zahtjev tužitelja koji se odnosi na isplatu kamata, ističe se kako u konkretnom slučaju nije došlo do zakašnjenja operatora sa isplatom naknade zbog nepravovremenog prijenosa broja, a na što upućuje odredba članka 29. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje da dužnik koji je zakasnio s ispunjenjem svoje novčane obveze dužan je vjerovniku platiti osim glavnice još i zatezne kamate.

Tužitelj se u svojoj tužbi kao i na raspravi pred ovim Sudom, poziva na presudu pod poslovnim brojem: 3 UsI-1761/13-16 od 27. ožujka 2015., te navodi kako tuženik nije postupio po istoj, iako iz iste proizlazi da tuženik u ponovnom postupku mora postupiti po uputi Suda i utvrditi da tužitelj ima pravo na prijenos brojeva u drugu mrežu, kao i utvrditi da li tužitelj ima i pravo na naknadu sukladno članku 23. Pravilnika, misleći na Pravilnik o prenosivosti broje „NN“ 100/12. Naravno da se uputa Suda u presudi odnosila na postupanje tuženika po „starom“ Pravilniku, a obzirom da u vrijeme donošenja presude nije niti stupio na snagu novi Pravilnik o prenosivosti broja „NN“ 24/15, koji je stupio na snagu 1. svibnja 2015., prije donošenja osporavane odluke tuženika. Kako je već naprijed rečeno, u prijelaznim i završnim odredbama „novog“ Pravilnika, propisano je: „Stupanjem na snagu ovog Pravilnika prestaje vrijediti Pravilnik o prenosivosti broja („Narodne novine“ broj: 100/12).“

Tužitelj se također poziva na očitovanje Ministarstva uprave od 2. listopada 2015., iz kojeg zaključuje da i Ministarstvo smatra kako u ovom postupku nije smjelo doći do retroaktivne primjene propisa. Uvidom u predmetno očitovanje, iz istoga proizlazi da se u odnosu na primjenu podzakonskih propisa koji se izmijene tijekom upravnog postupka, Ministarstvo uprave poziva na pravna shvaćanja (zaključke) sa sjednica Imovinsko-pravnog odjela Upravnog suda Republike Hrvatske od 15. svibnja 2009. i 15. ožujka 2011. Ovaj Sud smatra da spomenuti zaključci nisu primjenjivi na konkretan slučaj obzirom da se radi o primjeni podzakonskih propisa i njihovoj primjeni u predmetima izmijene prostornog plana, te drži ispravnim navod tužitelja kako iz predmetnog očitovanja ne proizlazi da je Ministarstvo uprave ukazao na nezakonitost osporavanog rješenja, kao i pozivanje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 25. veljače 2009., koji je zauzeo drugačije stajalište u odnosu na primjenu propisa.

Kraj ovakvog stanja stvari Sud nalazi da prigovori tužitelja nisu od utjecaja na zakonitost i pravilnost odluke koja se pobija u ovom sporu slijedom čega je, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, odlučeno kao u izreci presude.

U Rijeci, 5. lipnja 2017.

Sutkinja

Danica Vučinić, dipl. iur., v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Dostaviti:

- tužitelju
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ul. Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz spis predmeta upravnog postupka
- zainteresiranoj osobi
- zainteresiranoj osobi
- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno	20.6.2017. 10:31:23	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/15-01/67	-04	
Uredžbeni broj	Pril.	Vrij.
437-17-9		0

01940040

